

Drsný výlet na Okoř

Náš výlet na Okoř, konající se 11. května 2002, začal zajímavě. Člověk by řekl, že výprava na zříceninu, která se nachází nějakých patnáct kilometrů od Prahy, nemůže ničím překvapit. A mýlil by se.

Anabáze začala už výběrem vlaku. Od Filipa jsem se ve středu dozvěděl, že vlak mně a Romanovi jede v 10:40 z Masarykova nádraží a ostatní se připojí cestou. Na tom jsem neviděl nic divného, ale přesto jsem se podíval na internet. Podle IDOSu však žádný takový vlak nejede. Napsal jsem přes ICQ Filipovi, jak to tedy s vlakem je. Ten odepsal, že ještě pět minut, protože je fotbal. Počkal jsem tedy asi deset minut, než skončilo nějaké bezvýznamné utkání, na které se Filip díval, a mohl se mi věnovat. Poté, co jsem mu vysvětlil situaci, tak to hnal výš – k Lukymu, ten to hnal ještě výš – k Robertovi. Výsledkem bylo zjištění, že vlak opravdu nejede, a proto po dlouhé anabázi hledání na internetu a v knižním jízdním řádu bylo rozhodnuto Filipem a Lukym, že pojedeme vlakem v 9:22. Tak nastal problém, jak změnu sdělit Ivče, která někde lítá, a má proto vypnutý mobil (a hlavně, jestli to vůbec stihne). Tato delikátní situace byla nakonec vyřešena pomocí SMS.

V sobotu na Masarykově nádraží už čekal Roman, který tam byl už s nepochopitelným dvacetiminutovým předstihem. Výhodou bylo, že měl vyhlídnutý vlak a nemusel jsem nic hledat. Vlak vypadal jako autobus na kolejích a podle Romana měl i převodovku, takže to vlastně autobus byl. V Dejvicích se k nám připojil Filip, kterého jsme čekali až někde na Veleslavíně, a hledal Olgu. Olga nikde. Olga se přiřítla. Filip zhodnotil, že už jsme všichni a šel koupit lístky. To naštěstí stihnul a vlak mohl pokračovat dál. Další věc, která mě utvrdila v tom, že jedeme autobusem – vlakem prošel revizor. Filip jej přesvědčil, že další lidi na hromadný lístek ještě dorazí... možná. Na Veleslavíně se k nám přidal Luky s Ivčou. To proto, aby Luky nemusel Ivče složitě vysvětlovat cestu z letiště na nádraží Veleslavín (přestup z autobusu na tramvaj na Divoké Šárce), a tak ji vyzvedl přímo před odbavovací halou letiště. Ivča hned vybalila pytel croasantů a ten nám vydržel po celou cestu vlakem. Cesta ubíhala. Ivča šla na záchod, protože na zastávce bude určitě odporný. Záchod ve vlaku byl odpornější, než si představovala, počká na zastávku. Ivča se spřátelila s vedle sedící stařenkou a přesvědčila ji, aby volila naši stranu, kterou určitě založíme.

Konečně první cíl – Zákolany. Dorazili jsme zbytek croasantů. Ivča chtěla jít na záchod, ale klíč byl v pokladně. Pokladna byla z technických důvodů zavřena. Nyní jsme konečně mohli vyrazit na Okoř, přičemž jsme stíhali dvojici stařečků, kteří nám úspěšně

unikali. Je dusno. Ivča konečně našla místo, kam si dojít na záchod – za místní kostelík. První zastávka – u sochy místního rodáka Antonína Zápotockého.

U místního hřbitova jsme dohnali dva stařečky před námi a cestou jsme se s nimi ještě několikrát míjeli a přišli jsme jim nejspíš jako banda mastňáků na výletě. Další zastávka – viadukt, o kterém Luky tvrdil, že je to most. Zastávka se protáhla vzhledem k učené disputaci Romana a Lukyho.

Konečně Okoř. Před hradem se nacházelo středověké tržiště a šermíři předváděli své umění - moc srdce do toho nedávali. Hlavní žírek. Déšť. Nešli jsme nakonec na prohlídku hradu, protože vstupné na celodenní program činilo 60 Kč. Rozhodli jsme se tedy pokračovat do Tuchoměřic a Horoměřic. Asi jedenáct kilometrů. Cesta ubíhala se střídavým deštěm a pořád bylo dusno. V Horoměřicích jsme váhali mezi cestou do Suchdola a čekání na autobus v hospodě. Mezitím nám autobus ujel. Začalo pršet. I přes odpor Romana a Filipa, který neustále tvrdil, že je po nemoci, jsme vyrazili do Suchdola a nikoli do hospody. Konečná autobusu v Suchdole. Ujel nám. Další dvě zastávky na jinou linku jsme opět šlapali pěšky. I na druhý autobus jsme přišli pozdě, ale naštěstí měl zpoždění.

Konečně Dejvice. Olga se uchýlila domů pro koření na večeři. Filip s Lukym šli vařit rizoto na kolej, Roman s Ivčou se dohadovali před vstupem do metra a pak snad jeli domů. Já šel nejprve s Lukym na kolej pro CD s IDOSem a pak domů psát tenhle zápis.

Sledujte, že tentokrát nebyl zaveden žádný systém krycích názvů účastníků akce, protože to nestálo za to. (Původně tedy ani nikdo nepředpokládal, že se bude zápis dělat.) Celkem to dalo asi 22 kilometrů.

Zplodil Martin a upravil Luky